

Několik článků – 2/2016

Poslední dny – 2. Timoteovi 3

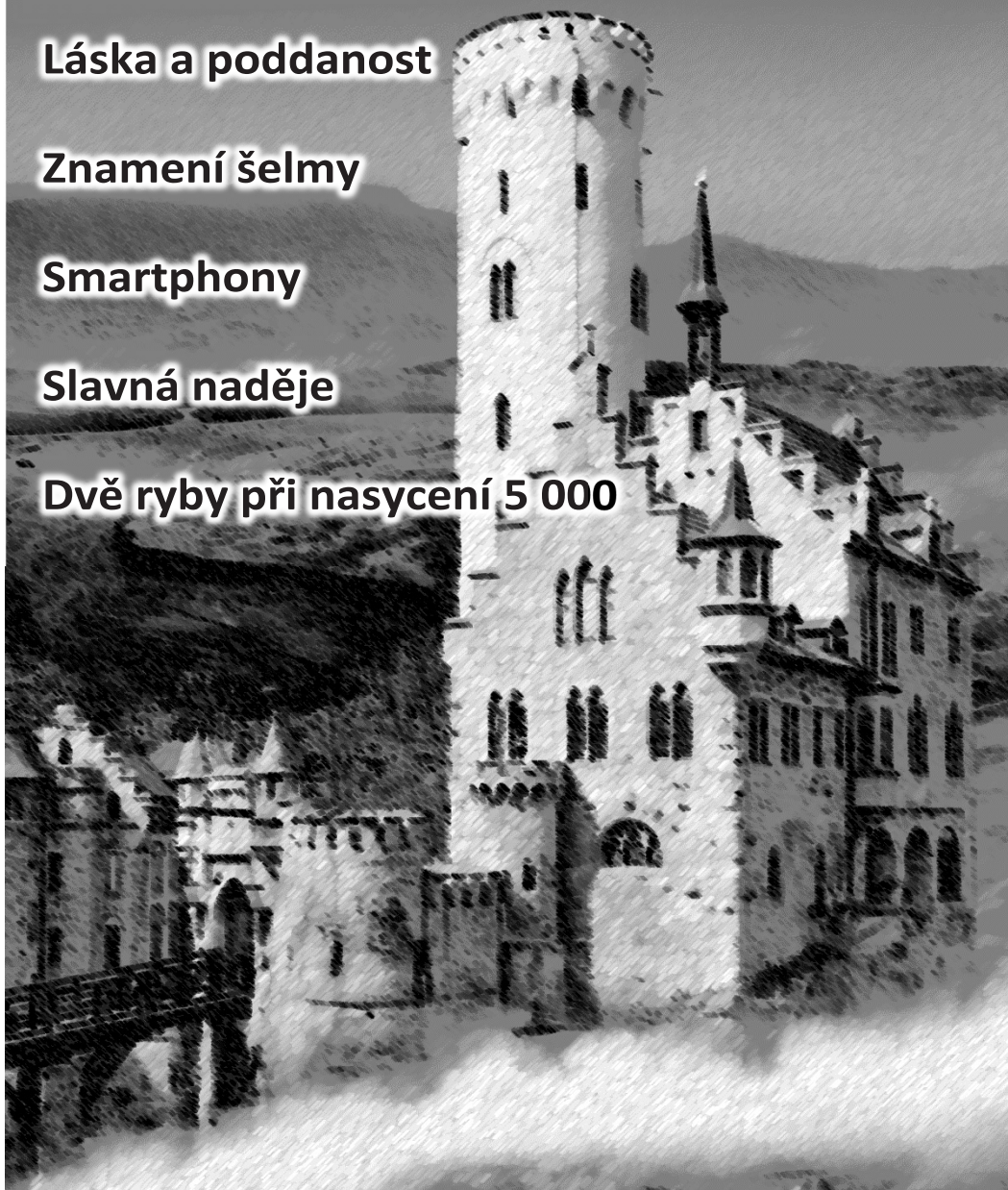
Láska a poddanost

Znamení šelmy

Smartphony

Slavná naděje

Dvě ryby při nasycení 5 000

Poslední dny

2. Timoteovi 3

Naučení 3. kapitoly 2. epištoly Timoteovi bychom měli pečlivě studovat, neboť v nich nalézáme na jedné straně varování vzhledem k vážnému stavu křesťanstva v posledních dnech, na druhé straně jsme poučováni o našich zdrojích pomoci, abychom přes to zlé mohli žít podle Boha.

Je to nezměrná milost, že si nemusíme o stavu křesťanstva činit svůj vlastní úsudek a ani si nemusíme dělat myšlenky o tom, jak v těchto posledních dnech máme žít.

Máme zjevené Boží myšlenky jak o zlu, tak i o cestě, po které máme tvářit v tvář tomu zlému jít podle Božích myšlenek.

V prvních devíti verších této kapitoly nalézáme vážný obraz hrozného stavu křesťanstva z Božího pohledu na konci doby Církve. Verše 10 až 17 nám rozvíjejí Boží myšlenky pro Jeho lid v těchto těžkých dobách.

Souvislost

Abychom mohli rozumět poučení kapitoly, musíme se podívat na souvislost s předcházejícími a následující kapitolou. Ve 2. Timoteovi 1 a 2 nalézáme myšlenky Pána pro Jeho lid ve dnech apoštolů, když zkáza v křesťanském vyznání už začala. Ve druhé kapitole srovnává apoštol Boží dům s velkým domem, ve kterém jsou spolu spojeny nádoby k necti a nádoby ke cti. Apoštol poučuje věřícího, jak se tvářit v tvář této zkáze má chovat. Zdůrazňuje tři důležité požadavky. Předně se máme oddělit od nepravosti a od nádob k necti; za druhé máme usilovat o spravedlnost, víru, lásku a pokoj s těmi, kteří vzývají Pána z čistého srdce; za třetí máme jednat ve správném smýšlení: v mírnosti, trpělivosti a tichosti.

Jen když jako jednotlivci posloucháme tato poučení, budeme v stavu rozumět vážným pravdám z 2. ep. Timoteovi 3 a mít z nich užitek. V této kapitole hledí apoštol přes dny, v nichž žil, dopředu na poslední dny – ve kterých žijeme my – aby ukázal, jak se zlo, které začalo už v jeho dnech, bude rozvíjet. Když ukázal, jak se bude zkáza v křesťanstvu rozvíjet, a představil zdroje pomoci pro bohabojné uprostřed zkázy, povzbuzuje ve 2. Timoteovi 4 služebníka Páně, aby dále konal dílo Pána, ať už jsou dny jakkoli zlé.

Zlé učení v posledních dnech (verše 1-9)

Kapitola 3 začíná zlým obrazem zla posledních dnů, neboť když nepoznáme pravý stav křesťanstva, sotva přijmeme poučení, které Bůh dal, aby byl věřící schopen to zlo přemoci.

Při čtení těchto veršů bychom si měli připomenout to, že hrozný stav, který je zde představen, nepopisuje pohanstvo a rovněž ne židovství, nýbrž křesťanstvo. Tento stav je charakterizován čtyřmi nápadnými znaky.

1. (Verše 1-4): Jsme varováni, že velká masa křesťanstva se vyznačuje **bezuzdným sobectvím**, které vede ke každému druhu zla a samolibosti. Vážný popis začíná výrokem, že lidé budou „sobečtí“. Proto touží po všem pro sebe, chlubí se, smýšlejí o sobě pyšně a pro sebe nesnášejí žádná omezení, ani lidská, ani božská. Slouží svým vlastním žádostem a milují zábavu více než Boha.
2. (Verš 5): Lidé se pokoušejí skrýt zlý stav křesťanstva pod pláštíkem svatosti. Předstírají **formu pobožnosti**. Budou zachovávat náboženské formy, a přitom povedou samolibý život, který jasně ukazuje, že neznají duchovní sílu nového života. Jsme výslovně vyzýváni, abychom se od takového neživého vyznání „odvraceli“.
3. (Verše 6 a 7): Poslední dny se vyznačují tím, že se blud šíří zákeřnými metodami od lidí, kteří „*se vkrádají do domů*“ a oslovují city a žádosti takových, kteří neznají pravdu.
4. (Verš 8): Pravdě se protiví napodobováním. Kouzelníci z Egypta, kteří se protivili Mojžíšovi, nám představují charakter a metody těchto protivníků. Jannes a Jambres se nepokoušeli protivit se Božímu svědectví tím, že by popírali pravdu, nýbrž tím, že ji napodobovali. Snažili se ukázat, že jejich moc – i když je zjevně z jiného zdroje – je stejně tak velká jako Boží moc a že mohou přivodit stejné výsledky, které vyvedl Mojžíš. To, co Mojžíš konal skrze slovo Pána, „*učinili i ti čarodějníci Egyptští skrze čáry své tolikéž*“ (2. Mojžíšova 7,11.22; 8,3). Ale jejich pošetilost byla zjevena. Sice mohli docílit pozoruhodných výsledků, ale nemohli dát život. Když se pokoušeli vyvést život, tu čteme: „*..., ale nemohli.*“ (2. Mojžíšova 8,18)

To tedy je hrozný stav křesťanstva v těchto posledních těžkých dnech. Dovídáme se zde, že s vyznáním křesťanství budou spojovány i ty nejhorší pocity lidského srdce a že se každý druh zla bude halit do vnější formy pobožnosti.

Kromě toho se dnes setkáváme s množstvím náboženských sekt, které vyznávají, že jsou křesťanské (jako je „křesťanská věda“ a jiné). Nepopírají sice – tak jako nevěra – pravdu, avšak protiví se pravdě napodobováním. Pokoušejí se napodobovat nový křesťanský život, který je výsledkem Boží milosti, tím, že lidským úsilím mění a zlepšují starý život. Lehkověrné mohou skutečně oklamat, když ukazují změněný život, ale je to jen starý život, který byl vylepšen, a ne nový život Krista. Vůdce těchto zlých sekt Boží slovo demaskuje jako „*lidi zkažené v mysli, neosvědčené ve víře*“ (8. v. – přel.).

To je tedy zlo posledních dnů. Jsou to pro věřícího těžké (nebo: nebezpečné) časy. A přece Bůh učinil dokonalé opatření, aby „*byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový*“. To nám ukazuje zbytek kapitoly.

Naučení pro Božího člověka v posledních dnech (verše 10-17)

V 10. verši přicházíme k obsáhlému opatření, které Bůh učinil, aby věřící mohl uniknout zlu v křesťanstvu v posledních dnech. K tomu nám je představeno pět věcí:

- Pavlovo učení,

- Pavlovo jednání,
- Pán sám,
- zůstávání v tom, čemu jsme se naučili,
- svatá Písma.

1. Pavlovo učení

Chceme-li uniknout zlu v křesťanstvu, musíme být upevněni v Pavlově učení. Apoštol říká Timoteovi: *„Ty jsi ale přesně poznal mé učení“* (přel.) Nestačí znát toto učení jen nepřesně, jen částečně. Musíme je *„přesně znát“*.

Pavlovo učení nám plnou mírou rozvíjí dobré poselství o Ježíši Kristu, Božím Synu, pro svět hříšníků. Ale je dobré, když si připomeneme to, že evangelium, které bylo apoštolovi zjevené a zvěstováno světu, obsahuje mnohem více než to, co se všeobecně káže. On nejenom zvěstoval, že jsou skrze Krista odpuštěny hříchy, nýbrž také, že člověk, který se těch hříchů dopustil, byl úplně dán stranou. Pavlovo učení nebyla nějaká reformace, zlepšení „starého člověka“ a pouhá změna života; on kázal soud a že starý člověk byl ve smrti dán stranou a byl uveden dokonale nový život – Kristus. Kromě toho nás Pavlovo učení bere ze světa. Kázalo, že Kristus *„vydal sebe samého za hříchy naše, aby nás vytrhl z tohoto přítomného věku /světa/ zlého“* (Gal. 1,4).

Je zjevné, že Pavlovo učení přivádí na světlo zkaženost posledních dnů. Křesťanstvo podporuje „starého člověka“ pod pláštíkem křesťanského vyznání. Pokouší se přivodit změnu života, ale dělá to bez vztahu ke Kristu a k Boží milosti. Kromě toho nechává lidi ve světě. Snaží se získat pro „starého člověka“ úctu a udělat z tohoto zlého světa lepší a krásnější místo. Křesťanství, tak jak je rozvíjí Pavlovo učení, nás přivádí ke Kristu – a zvěstuje nového člověka v novém světě.

Nadto zahrnuje Pavlovo učení celou pravdu o Církvi. Pavel nejen kázal hříšníkům Boží milost skrze Krista, nýbrž zjevil nám také Boží úmysl pro věřící: že jsou spojeni s Kristem, a tak tvoří Jeho tělo, Církev. Velkým osidlem těchto posledních dnů je snaha přivést věřící k tomu, aby se spokojili s tím, že si jsou jisti svojí záchranou, zatímco zcela ignorují své výsady a odpovědnosti jako části Boží Církve. Všechno, co vychází vstříc nouzi člověka, má nejvyšší důležitost, naproti tomu to, co je pro srdce Krista tak cenné, je zcela lhostejné.

2. Pavlovo jednání (verše 10 a 11)

Jestliže nás ďábel nemůže zadržet od toho, abychom měli světlo o Pavlově učení, bude se pokoušet negativně ovlivňovat naše jednání, takže učení bude dáno v opovržení, protože náš život s ním nesouhlasí. Chceme-li tomuto zlu posledních dnů uniknout, potřebujeme nejen Pavlovo učení, nýbrž musíme také dbát na jeho jednání. Apoštol velmi krásně představuje, jak žil. Vnitřně se jeho život vyznačoval *„úmyslem, vírou, snášenli-*

vostí, láskou a trpělivostí /vytrváním/“. Navenek se vyznačoval pronásledováními a utrpením.

Až příliš často není náš život charakterizován jednoznačným úmyslem, anebo tento úmysl daleko zaostává za Kristem. Apoštol byl muž úmyslu. Řekl: „*Mně zajisté živu býti jest Kristus,*“ a: „*To jedno činím, ... k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.*“ (Fil. 1,21; 3,13.14) Kromě toho se jeho život vyznačoval „*vírou*“. Jak mnozí jdou navenek po cestě, aniž by však pro ni měli víru, takže se, když vzniknou problémy nebo těžkosti, stávají pro věřící zdrojem slabosti, anebo cestu dokonce zcela opustí. Abraham následoval Boží povolání a vyšel ve víře. Také Lot opustil zemi Ur, ale vyšel s Abrahamem. Ačkoli byl spravedlivý, přece neměl víru pro cestu, a když přišla zkouška, odchýlil se.

Také „*snášelnivost*“ vyznačovala život apoštola. Tak jako jeho Mistr snášel výčitky, urážky a zlá osočování s klidnou snášelnivostí. Ale za jeho snášelnivostí stála láska. Nebyl to klid pyšného opovržení, nýbrž spíše klid lásky, která je zarmoucena kvůli tomu, kdo činí zle.

Kromě toho se jeho život vyznačoval „*trpělivostí*“. Přes pronásledování a utrpení vytrval jako kdysi Mojžíš, „*jako by viděl neviditelného*“ (Žid. 11,17).

3. Pán sám (verš 11)

Tváří v tvář zlu v posledních dnech nemáme jen učení křesťanství, jak bylo zjeveno Pavlem, a s učením souhlasící chování, představené v apoštolovi, nýbrž máme Pána samého, který nás podepírá. Apoštol se opět odvolává na svou vlastní zkušenost zachraňující milosti Pána, aby nás povzbudil k tomu, abychom se obraceli na Pána. Ať už se setkal s jakýmikoli pronásledováními a musel strpět jakákoli utrpení, mohl říci: „*Ze všech vysvobodil mne Pán.*“ V další kapitole může říci: „*Pán pak byl se mnou a posilnil mne*“ (verš 17). A když hleděl na zbytek cesty, který před ním ještě ležel, řekl opět: „*A vysvobodí mne Pán od každého skutku zlého a zachová ke království svému nebeskému*“ (verš 18).

Jestliže tváří v tvář každému druhu nepřátelství a dokonce i pronásledování chceme cele rozumět Pavlovi učení a má-li naše jednání souhlasit s učením, pak potřebujeme podporu milosti Pána.

Nemysleme si, že bez Krista můžeme zachovat učení a vést odpovídající život. Učedníkům musel Pán říci: „*Beze /Kromě/ mne nic nemůžete učiniti.*“ (Jan 15,5) Nepřítel je silný a my jsme slabí, ale apoštol prožil to, že milost Pána stačila k tomu, aby ho uschopnila čelit celé moci nepřítel, která se postavila proti němu, a že moc Pána „*v slabosti dokonává se*“. Proto k tomu připojuje: „*Když mdlím /Když jsem slabý/, tehdy silen jsem*“ (2. Kor. 12,9.10).

Musíme si být vědomi své slabosti, abychom se ustavičně uvrhali na Pána.

4. „*Ale ty zůstávej v tom, čemu ses naučil.*“ (verš 14)

Ve dnech, kdy zlo a zmatek získávají převahu, tu je ustavičně nebezpečí, že se staneme

skleslými a opustíme pravdu a vzdáme se života v souhlasu s pravdou. Slovo Pána k Fildelfii zní: „*Drž se toho /Drž pevně/.*“ Zde, v Epištole Timoteovi, jsme vyzýváni, abychom „*zůstávali*“: zůstávali v Pavlově učení; zůstávali v životě, který souhlasí s učením; pevně se drželi Pána, a tím také věci, kterým jsme se naučili.

V historii církve byly důležité pravdy, které Pavel shrnuje slovy „*mé učení*“, zatemněny, pokud ne úplně zapomenuty. Ale v těchto posledních dnech byla pravda skrze Boží milost opět přivedena na světlo. Toto znovuobjevení pravdy však s sebou přináší boj, neboť nepřítel se neproměnně snaží zkazit každé svědectví o Kristu tím, že nám bere pravdu. Pod mnoha ošumělými záminkami se bude pokoušet vtáhnout nás zpět do spojení, která jsou v protikladu k Pavlovu učení. Jestliže se necháme svést k tomu, abychom se spojovali s nějakými náboženskými společnostmi, které neodpovídají pravdě, s jistotou ztratíme pravdu, opustíme oddělenou cestu víry a usadíme se ve zkaženém světsky-náboženském vyznání. Proto je důležitá ta výzva: „*Ale ty zůstávej v tom, čemus se naučil, a což jest svěřeno /správně: „o čem jsi plně přesvědčen“/, věda, od kohos se naučil.*“

Proč věřící náhle opouštějí pravdu, kterou dlouhou dobu vyznávali? Protože se pravdě nenaučili z inspirovaného zdroje. Převzali pravdu prostě od nějakého učitele. Neuchovávali ji v prosté víře v Boží slovo. Proto také nebyli o pravdě „*plně přesvědčení*“.

5. Svatá Písma (verše 15-17)

Poslední ochrana proti všemu zlému v křesťanstvu v těchto posledních dnech spočívá v tom, že Svaté Písmo je inspirované a stačí pro všechno. V Bibli nacházíme pravdu v trvalé formě. Je bezpečná před bludy, protože je Bohem inspirovaná, a je nám představena s božskou autoritou.

Apoštol nám představuje velký užitek Písem. Předně jsou v stavu nás „*moudré učiniti k spasení skrze víru, která jest v Kristu Ježíši*“. Když jsme se obrátili ke Kristu, abychom našli věčnou záchranu, učíme se za druhé, že „*všeliké písmo*“ je věřícímu „*užitečné*“, protože v Mojžíšově zákoně, v prorocích i v Žalmech nalézáme věci, které se Jeho týkají (srv. s Lukášem 24,27.44). Dále poznáme, jak užitečná jsou písma „*k usvědčování*“¹. Můžeme být slepí pro své vlastní chyby a být tak naplněni vlastní samolibostí, že jsme pro poukazování od druhých naprosto hlší. Když se ale poddáme Slovu, prožijeme, že Písmo „*usvědčuje*“, neboť ono je „*živé a mocné a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, ... a rozeznává myšlení i mínění srdce*“ (Židům 4,12). Kromě toho Písmo nejen usvědčuje, nýbrž také **napravuje**, a po napravení nás bude **vyučovat ve spravedlnosti**. Protože Boží člověk má inspirovaná Písma, může být tváří v tvář rozhojňným bludům založen v pravdě, a také ve zlých dnech být „*ke každému dobrému skutku plně vhodný*“.

Jestliže tedy toto jsou pravdy, které nás uschopní uniknout zlu posledních dnů a žít život,

¹ 16. a 17. verš v překladu z elb. textu zní: „*Všechno Písmo je od Boha vdechnuté a užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k vyučování ve spravedlnosti, aby člověk Boží byl dokonalý, ke každému dobrému skutku plně vhodný.*“

kteřý se sluší na Božího člověka, pak si můžeme být jisti, že ďábel bude napadat přesně tyto pravdy.

Jeho první léčka bude v tom, aby nás vedl k tomu, že nám bude stačit znát učení kuse, místo abychom se snažili „přesně“ poznat pravdu. Když nás nebude moci zadržet od toho, abychom pevně drželi pravdu, bude jeho další léčkou negativní ovlivňování našeho chození, aby tím diskreditoval učení. Dále se bude pokoušet přesvědčit nás, že můžeme učení pevně držet a podle něho žít z vlastní síly – tedy bez Pána.

Kromě toho se bude pokoušet přivést nás těžkostmi na cestě k tomu, abychom se pravdy a cesty oddělení v souhlasu s pravdou vzdali, místo abychom zůstávali v tom, čemu jsme se naučili.

Když se nepříteli nepodaří přivést nám k pochybnostem o autoritě Písma, pak se pokusí autoritu Písma podkopat tím, že nás svede k tomu, že pravdy prostě převezmeme od nějakého učitele.

Hamilton Smith, IGL, 5/2016

Láska a poddanost

Boží směrnice pro šťastné manželství

Bible mluví o manželství na mnoha místech. Bůh nám dává důležité směrnice, které jsou k našemu užítku. Bůh nás vyučuje na jedné straně příklady (kladnými i zápornými). Na druhé straně to činí konkrétními směrnicemi.

Opakované naučení

Při čtení Nového zákona je nápadné, že Bůh dává jak manželům, tak i manželkám **jedno** zvláštní naučení, které třikrát opakuje. Na třech místech je nám mužům řečeno, že máme své ženy **milovat** (Kol. 3,19; Ef. 5,25.33). Na třech místech je ženám **přímo** řečeno, že mají být svým mužům **poddané** (Kol. 3,18; Ef. 5,22; 1. Petra 3,1). Jedná se přitom o dva zvláštní klíče, které nám Bůh dává k jednomu šťastnému manželství. Jimi odpovídá ten moudrý Bůh totiž základní potřebě žen, resp. mužů. Manželka má zvláštní přání, aby byla svým mužem milována. Proto Bůh říká s důrazem nám mužům, že to právě máme činit. Manžel naproti tomu má zvláštní přání, aby byl svou ženou respektován. Proto Bůh s důrazem říká ženám, že právě to mají dělat.

Rozdílně stvořeni

Žijeme v době, ve které jsou stále více činěny pokusy „odstranit“ rozdíly mezi pohlavími. Tvrdí se, že mezi mužem a ženou vlastně kromě čistě biologických znaků nejsou žádné zvláštní rozdíly, nýbrž že rozdíly, které jsou vidět, mají svou příčinu hlavně v rozdílné výchově a jsou zdůvodněny hlavně různou výchovou a prostředím. To však je omyl. Rozdíly mezi mužem a ženou jsou nám dány „do kolébky“ naším Stvořitelem. On to tak chtěl. On

nás stvořil jako muže a ženu, tj. s mužskými a ženskými znaky (srovnej s 1. M. 1,27; 5,2). Muž byl učiněn z prachu, žena z mužova žebra. Tato rozdílnost v **podstatě** však neznamená, že tu je nějaký rozdíl v **ceně**. Muž a žena jsou před Bohem naprosto rovnocenní, avšak nejsou stejní. Být **stejní** a **rovnocenní**, to musí být rozlišováno.

Z rozdílnosti v podstatě vyplývá předně rozdílnost v **úkolech** muže a ženy. Tento rozdílný okruh úkolů se týká života ve společnosti všeobecně a v manželství zvláště. Z rozdílnosti podstaty vzniká také rozdílnost výše zmíněných **potřeb**. Žena – vzatá z mužova žebra (tedy z blízkosti srdce) – by chtěla být svým mužem milována². Muž – učiněný z prachu země – by chtěl být od své ženy respektován.

1. „Muži, milujte ženy své.“

- Efezským 5,25: „*Muži, milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni.*“
- Efezským 5,33: „*Jeden každý z vás manželku svou tak jako sám sebe miluj.*“
- Koloským 3,19: „*Muži milujte ženy své, a nemějte se přísně k nim.*“

Příkaz k lásce

Výzva k lásce platí principiálně všem Božím dětem. Petr píše: „...z čistého srdce jedni druhé milujte snažně.“ Pán Ježíš nám dal toto „přikázání k lásce“. Jan o této lásce mezi Božími dětmi mluví ve svých spisech osmkrát (Jan 13,34; 15,12.17; 1. J. 3,11.23; 4,7.12; 2. J. 5). Pokud se týká manželství, platí však tato výzva nám manželům³.

Někoho milovat znamená dávat mu to, co je pro něho potřebné a dobré. Přitom je ten, kdo miluje, vědomě připraven zříci se vlastních výhod. To je zvláště zřetelné, když myslíme na Boží lásku a na lásku Pána Ježíše k nám. Bůh dal z lásky svého Syna (Jan 3,16). Pán Ježíš z lásky k nám dal svůj život (Gal. 2,20). Láska v manželství znamená, že my muži poznáváme potřeby svých žen a jsme připraveni jim vycházet vstříc. To zahrnuje výslovné zřeknutí se vlastních zájmů.

Slovo, které je ve všech třech výše citovaných verších přeloženo jako „*láska*“, je na mnoha místech užito pro Boží lásku. Je to více než sympatie a náklonnost. Zahrnuje to, že člověk miluje i tehdy, když předmět lásky se nechová tak, že by byl hoden lásky. Je to láska, která se vyjadřuje méně ve slovech, ale více ve skutcích. Jan píše: „*Synáčkové maji, nemilujme slovem, ani jazykem, ale skutkem a pravdou.*“ (1. J. 3,18) To neznamená, že my muži bychom neměli svým ženám říkat, že je milujeme. Naopak: Většina žen ráda uslyší, když jim to řekneme. Přesto se to nesmí omezovat na slova. Vyznání lásky bez odpovídajících skutků není hodné toho slova.

² Právem bylo poukázáno na to, že Eva nebyla stvořena ani z Adamových nohou, ani z jeho hlavy. Muž nemá právo „pošlapávat svou ženu nohama“, zatím co žena nemá právo nad svým mužem vládnout.

³ Láska ženy k jejímu muži je přirozeně také důležitá, a je rovněž zmiňovaná (srovnej s Titovi 2,4).

Různé úhly pohledu

Výrok: „*Milujte své ženy*“ můžeme vidět ze tří stran:

- a) **Milujte své ženy:** Co to znamená, poznáme nejlépe, když si ujasníme, co je toho protikladem. Není to, že bychom své ženy **nenáviděli** (to snad žádný křesťanský manžel neudělá), nýbrž že nám jsou naše ženy **lhostečné**. Milovat svou ženu znamená projevat jí opravdový zájem. Znamená to, že s ní sdílíme všechny okruhy života a mluvíme s ní o názorech a pocitech. Ten, kdo miluje svou ženu, věnuje jí zájem a čas.
- b) **Milujte své ženy:** Zde leží důraz na tom, abychom nemilovali jiné věci nebo osoby více než své manželky. Když jde o vztahy na této zemi, neexistuje žádný užší vztah než k partnerovi v manželství. My muži často podléháme nebezpečí, že tu jsou jiné věci, které milujeme více. Může to být zaměstnání, koníček, přátelé nebo jiné věci. Číslo 1 v životě ženatého muže na této zemi musí být a zůstávat vlastní žena. Žel, že jsou muži, kteří znají své auto nebo svůj počítač lépe než svou vlastní ženu.
- c) **Milujte své ženy:** Bůh předchází nebezpečí, že se zájem ženatého muže příliš obrátí k jiným ženám. Nemusí to být vždy tělesný zájem, nýbrž varování zahrnuje rovněž duchovní (duševní) nebo emocionální vztah k nějaké jiné ženě. To neznamena, že nemůžeme rozmlouvat s jinými ženami, nýbrž že vždy musíme dbát na to, abychom nebudovali nějaký paralelní vztah, který našemu manželskému vztahu vždy škodí a na konci jej rozbíjí.

Boží měřítko

- Kristus miloval Církev a vydal sebe za ni. To je měřítko lásky muže k jeho ženě: „*Muži, milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni.*“ (Ef. 5,25) Že tohoto měřítka nikdy nedosáhneme, je zcela jasné. Přesto nám Bůh nemůže dát jiné měřítko. Milovat svou ženu znamená ochotu zřici se a má co činit s praktickou oddaností.

2. „*Ženy, mužům svým poddány buďte.*“

- Efezským 5,22: „*Ženy, mužům svým poddány buďte jako Pánu.*“
- Koloským 3,18: *Ženy, poddány buďte mužům svým tak, jak sluší v Pánu.*“
- 1. Petra 3,1: „*Též podobně i ženy buďte poddané mužům svým.*“

Příkaz k poddanosti

Tento příkaz platí všeobecně pro všechny Boží děti, tak jako příkaz k lásce. Pavel píše, že máme být „*poddáni jedni druhým v bázni Boží /Krista/*“ (Ef. 5,21). Příkaz nadto platí zvláště ženám. V 1. Timoteovi 2,11 čteme: „*Žena ať se učí mlčeci /v tichosti/, ve všeliké poddanosti.*“ (Srovnej s 1. Kor. 14,34.) Příčina tkví v tom, že muž je hlava ženy (1. Kor. 11,3). Za třetí platí příkaz k poddanosti vůči vlastním mužům zvláště provdaným ženám.

Podřídit se znamená, že člověk se pod něco postaví nebo se něčemu podřídí. Bůh dal muži jiné postavení než ženě, a to má být viditelné v chování ženy a má to být uznáváno. V 1. Korintským 11,3 Pavel říká: „*Chci pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.*“ (Srovnej s Ef. 5,23.) Bůh to tak stanovil. Podřízenost má v naší moderní společnosti negativní příchuť. Podřídit se však vůbec není negativní vlastnost, nýbrž spíše ukazuje přijetí dobré Boží vůle⁴.

Poddání se manželky jejímu muži se dnes zdá být vyšlé z módy. Ve světě, který nás obklopuje, se učí a praktikuje něco jiného. Přesto se Boží měřítko hodnot nemění. Výzva k poddanosti platí neproměnně. Přitom poddání se neznamena, že muž by měl právo nad svou ženou panovat. Jako „hlava“ nepanuje, nýbrž nese odpovědnost a přebírá vedení a nasměrování. To má křesťanská manželka ve svém chování vděčně uznávat a nevpírat se proti tomu.

Prokazování pomoci

Pro poddání se ženy existuje měřítko. Pavel píše: „*Jako církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým ve všem.*“ (Ef. 5,24) Zemské a časné spojení v manželství ukazuje podle Božích myšlenek něco o nebeském a věčném spojení mezi Kristem a Jeho Církví. Proto máme my muži milovat své ženy, „*jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni*“. Proto mají být ženy podřízené svým mužům, „*jako církev poddána jest Kristu*“.

Aby to zdůraznil, říká Pavel Efezským, že ženy se mají poddávat „*jako Pánu*“. Koloským říká, že se to sluší „*v Pánu*“. Žena, která poslechne této výzvy, poslouchá svého Pána v nebi. Činí to, co On od ní může očekávat. Žena, která to uskutečňuje, to bude mít mnohem jednodušší, když se na této zemi podřizuje svému muži a zaujímá jí od Boha dané postavení.

Na druhé straně se zdá, že Bůh chce předejít nebezpečí zneužití postavení muže. „*V Pánu*“ je zároveň hranice, která je ženě dána. Když muž vyžaduje od své ženy něco, co je výslovně proti biblickým naučením, má tu podřízenost muži svou hranici.

3. Nebezpečná záměna rolí

Je to nebezpečné, když si muž a žena vymění své role. V moderních západních společnostech to je běžné. V mnoha oblastech denního života už dávno převzaly ženy role mužů. To platí rovněž v manželském životě muže a ženy. Příklad prvního manželství v Bibli však už ukazuje, jak osudná je pro manželství taková výměna rolí. Když žena převzme vedení, nebude to dobré. Když Adam a Eva byli oklamáni hadem, převzala Eva vedení a Adam ji následoval.

⁴ V Lukáši 2,51 je použito přesně toto slovo, aby nám ukázalo, jak Pán Ježíš byl poddán. Jeho poddání ukazuje něco z Jeho mravní slávy jako dokonalého člověka. To plně ukazuje, že v tom výrazu není nic „méněcenného“.

Výsledek je dostatečně známý. Křesťanští muži (manželé) by měli mít odvahu být „skutečnými muži“. Křesťanské ženy by měly mít odvahu být „skutečnými ženami“. Bůh si přeje angažované manželky. Přeje si rovněž angažované manželky (srovnej se „statečnou“ ženou v Příslaví 31). Nepřeje si nesamostatné muže ani dominantní ženy, nýbrž muže a ženy, kteří ve svém životě ukazují, že role, kterou nám Bůh ve své moudrosti dal, je k užitku a k požehnání.

4. Boží výzva

Je dobré, že obě výzvy – výzva k muži a výzva k ženě – přicházejí od Boha. Na žádném místě v Bibli není žena vyzývána, aby **vyžadovala** od svého muže lásku. Na žádném místě není muži připomínané, aby svou ženu vyzýval k poddanosti. Otcové mají přidržovat v podřízenosti své **děti** (1. Tim. 3,4), ale ne vlastní **ženu**. Musí to přicházet ze srdce. Nám mužům je řečeno, abychom milovali své ženy. Když to děláme, případně to našim ženám jako snadné podřídit se. Ženám je řečeno, aby se poddávaly. Žena, která to dělá, ulehčuje svému muži, aby ji miloval. Oba – muž i žena – mají vlastní odpovědnost. Když každý dostojí své vlastní odpovědnosti a „zamete si před vlastními prahem“, problémy se vyřeší.

V praxi dobrého manželství to bude vypadat tak, že manželé o přicházejících tématech a otázkách mezi sebou hovoří a pokusí se najít společná řešení. Muž bude milovat svou ženu, bude na ni brát ohledy a pečlivě zvažovat její radu. Nebude se také zbytečně míchat do věcí, které leží v okruhu odpovědnosti ženy (například do vedení domácnosti). Přesto nebude žena svého muže ani stavět pod tlak, aby dosáhla své vůle, ani se proti němu nebude vzpírat, nýbrž přijme jeho rozhodnutí. Takový manželský život „ruku v ruce“ přináší štěstí a požehnání.

Souhrn

Bůh nám dal manželství ke štěstí a k požehnání pro nás samotné a pro druhé. Ve svém Slovu nám dává směrnice, jak se může manželství stát štěstím a požehnáním. Na nás je, abychom tyto dobré směrnice poslouchali. Lásky muže k jeho ženě a poddanost ženy vůči jejímu muži jsou dva klíče, které nám byly dány do ruky. Chtějme se navzájem povzbuzovat, abychom je každý den používali.

Ernst-August Bremicker, Im Glauben leben, 6/2016

Znamení šelmy

„A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, anebo na čelích svých, a aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, anebo počet jména jejího. Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečti počet té šelmy. Nebo jest počet člověka, a jest počet ten šest set šedesáta a šest.“

Zjevení 13,16-18

Evropská centrální banka (ECB) v květnu 2016 rozhodla, že v dohledné době zastaví tisk bankovek hodnoty 500 Eur. Jak zástupce ECB oznámil v tisku, nemá být toto opatření vyzváněním k ukončení používání hotových peněz, které jsou přece jen pro mnohé občany Evropské Unie stále ještě jakýmsi druhem „tištěné privátní sféry“. Ale kdo ví? Co dnes ještě není na pořadu dne, může zítra proběhnout závěrečnou diskusí a být v krátké době uskutečněno.

V minulém roce se konal v Düsseldorfu první veletrh na světě Cyborg-Messe. Jako Cyborg jsou označováni lidé, jejichž těla jsou trvale opatřena umělými součástkami. Stále více lidí si například nechává vstříknout pod kůži miničipy. Tato procedura trvá jen deset minut a působí jen malou bolest. Čip má nahradit vizitky, klíče, platební prostředky a ještě mnoho jiného a přinést pohodlí a bezpečnost.

Takové titulky v novinách působí, že čtenáři Bible zpozorní. Ptají se: Jak dlouho to asi bude trvat, než přijde čas, kdy lidé budou moci kupovat a prodávat už jen se znamením na ruce nebo na čele? Velmi rychle vznikají spekulace a vzkvétají spiklenecké teorie. O to v tomto článku samozřejmě nemá jít, ale chtěli bychom zkoumat, co Písmo říká o „znamení šelmy“.

„I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání, a dána jí moc vládnouti za čtyřiceti a dva měsíce. Protož otevřela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se jménu jeho rouhala, i stánku jeho, i těm, kteří přebývají na nebi.“
Zjevení 13,5-6

Kdy bude znamení zavedeno?

Nikdo zde nemůže jmenovat nějaké datum. Ale jedno je jasné: Šelma⁵, o kterou u toho znamení jde, bude vládnout „42 měsíců“ (Zj. 13,5). To je doba „velkého soužení“, které tu bude ve druhé polovině posledního Danielova týdnu let, jenž bude celkem trvat sedm let. Tato hrozná doba se skončí zjevením Pána Ježíše v moci a slávě.

K uchvácení věřících dojde už předtím, než nad zemí propukne hodina pokušení. Když Bůh rozpoutá své soudy (Zj. 6 a dále), bude se „dvacet čtyři starších“, to znamená oslavení věřící, nalézat už v nebi (Zj. 4; 5). Šelma bude obracet svá rouhání proti těm, „kteří přebývají na nebi“ (Zj. 13,6). K nim patříme my křesťané, kteří budeme ochráněni před hodinou pokušení a budeme vzati do nebe (Zj. 3,10).

Co je to znamení?

Řecké slovo, které je v našem překladu podáno jako „znamení“, znamená také „jizva; mateřské znaménko; cejch; uštknutí hadem, vyrytý, vyleptaný, vypálený nebo napsaný znak; nápis; mincovní ražba“. To jasně ukazuje, že toto znamení není nějaký otisk, který člověk může zase rychle odstranit nebo smýt, nýbrž trvalý znak.

⁵ Nejde tu přirozeně o doslovné zvíře. Výraz „šelma“ ukazuje, že tento člověk nemá žádný vztah k pravému Bohu v nebi – stejně jako ho nemají zvířata.

Toto znamení je pro každého stejné. Může být, že s tím znamením budou moci být spojeny individuální informace, jako například bankovní spojení. Ale toto znamení nejprve prostě vyjadřuje jednu věc: podřízenost šelmě, budoucímu supervládcí v Evropě.

Znamení bude umístěno buď na pravou ruku, nebo na čelo. Pravá ruka ukazuje na tělesnou práci, čelo na duševní činnost. Ve všech oblastech se mají lidé poddat autoritě tohoto diktátora. Znamení je v nápadném protikladu k Boží pečeti, kterou obdrží Boží služebníci (Zjevení 7,3; 9,4).

Kdo je míněn tou šelmou?

Znamení je jméno té šelmy nebo počet jejího jména. Ve Zjevení 13 jsou jmenováni dva lidé, kteří jsou označeni jako šelmy.

První šelma, která vystupuje z moře (Zj. 13,1-8): Je popsána jako bázeň vzbuzující šelma, které ďábel dá sílu, trůn a velkou moc (2. v.). Obdrží autoritu nad celou zemí a úspěšně povede válku se svatými (7. v.). Síla, imponující velikost a politická moc charakterizují tuto šelmu. Jde o znovupovstlou římskou říši pod jejím budoucím despotou.⁶

Druhá šelma, která vystupuje ze země (Zj. 13,11-17): Je popsána jako beránek, jehož slova jsou inspirována ďáblem (11. v.). Koná velká znamení a svádí k ďábelské modloslužbě (13. a 14. v.) Tato šelma je náboženskou autoritou – je to falešný prorok, Antikrist. Druhá šelma je závislá na silné první šelmě (12. a 14. v.). Stará se o to, aby první šelma byl udělán obraz, kterému se všichni musejí klanět (14. a 15. v.), a vede také všechny k tomu, aby přijali znamení mocné první šelmy (16. v.).

Znamení je tedy počet prvního zvířete, římského imperátora. Tato šelma získá plnou kontrolu nad hospodářským životem. Lidé se budou šelmě a jejímu obrazu klanět a podrobí se, když půjde o znamení na jejich těle (Zj. 14,9.11; 16,2; 20,4).

Mnozí si myslí, že první šelma je Antikrist. Ale tak tomu není. Kdyby Antikrist byla první šelma, kdo má potom být tou druhou šelmou, která je na jiném místě nazvaná „*falešný prorok*“ a společně s první šelmou bude uvržena do ohnivého jezera (Zj. 16,13; 19,20; 20,10)? Antikrist není světovládce doby konce, nýbrž je to falešný prorok.

Jeho náboženský vliv skrze slova a znamení je mocný, ale jeho politická moc je omezena

⁶ Že se ve Zjevení 13,1-8 jedná o římskou říši, která opět povstane, nemůže být v rámci tohoto článku podrobně vysvětleno. Na tomto místě buď poukázáno jen na Daniele 2 a 7, kde nacházíme sochu o čtyřech částech a čtyři divoká zvířata. To poukazuje na čtyři světové říše, které vyznačovaly „*časy pohanů /národů/*“ a byly ve spojení s Izraelem: babylonskou říši (hlava ze zlata; lev s křídly); médsko-perskou říši (hrud' a paže ze stříbra; žeroucí medvěd); řeckou říši (břicho a bedra z mědi; leopard s křídly) a římskou říši (stehna ze železa a nohy ze železa a z hlíny s deseti prsty; strašlivá a hrozná šelma, která má deset rohů). Když přijde Boží soud, bude socha zasažena kamenem do nohou a rozdrčena (Dan. 2,44). A když Bůh přivede soud na čtvrtou hroznou šelmu a zabije ji (Dan. 7,11), bude pak zřízeno věčné království (Dan. 7,27). Je tedy jasné: Římská říše bude existovat, až Pán Ježíš přijde, aby vykonal soud a potom aby vládl. V důsledku toho musí římská říše opět povstat. A to říká Písmo zcela jasně: „*Šelma, kterou jsi viděl, byla a není, a má vystoupiti z propasti a na zahynutí jíti.*“ (Zj.17,8)

na malou zemi Izrael. Následně uvedená místa mluví o Antikristu a ukazují, že to je velký **svůdce** a ne **vůdce** nějaké hospodářské a vojenské supermocnosti:

- Antikrist je jako Istivý, nebezpečný had (1. M. 49,17).
- Je to svévolný král Izraele, který se bude povyšovat nad Boha a bude popírat Boha otců Izraele. Podřídí se však římské moci (Dan. 11,36-39).
- Je to bláznivý, ničemný pastýř pozemského Božího lidu (Zach. 11,15-17).
- Bude přijat **lidem**, který zavrhl Pána Ježíše – tedy Židy (Jan 5,43). Sám musí být Žid, jinak by ho židovský národ nikdy nepřijal.
- Nechá se v chrámu v Jeruzalémě božsky uctívat. Bude vykonávat mocná znamení a divy a je to mocný podvodník (2. Tes. 2,3-12).
- Jako svůdce popírá Otce i Syna i to, že Boží Syn přišel na svět jako pravý člověk (1. J 2,18.22; 4,1-3; 2. J. 7).
- Je to falešný prorok, který činí znamení (Zj. 16,13; 19,20; 20,10).

Je zřejmé: První šelma ze Zjevení 13 není Antikrist, falešný prorok. Je to přicházející římský mocnář. Počet 666 je počet panovníka světové mocnosti Říma.

Co znamená počet 666

Číslo 666 je číslo člověka (Zj. 13,18), tedy číslo určité osoby. Nejde o jméno nějaké říše, nějakého principu, nějaké strany nebo skupiny osob.

V symbolice čísel Písma ukazuje číslo šest na člověka jako takového. Člověk byl stvořen šestého dne a bylo mu k práci určeno šest dní. Ale počet šest je spojen také se zlým působením lidí. Tak měl jeden Filistinec, zavilý nepřítel Izraele, „*u rukou a u noh po šesti prstech*“ (2. Sam. 21,20). A Goliáš, Davidův protivník, byl velký šest loket a jednu dlaň (1. Sam. 17,4-7; 2. Sam. 20-22; 1. Par. 20). Socha, kterou dal ke klanění postavit Nabuchodonozor, první panovník v časech pohanů, byl „*obraz zlatý, jehož výška byla šedesáti loket, šířka pak šesti loket*“ (Dan. 3,1). Počet 666, tedy třikrát šestka, proto ukazuje plné zjevení zla v člověku.

Ve starověku psali v řečtině i v hebrejštině číslice týmiž znaky jako písmena. Každé písmeno abecedy mělo určitou číselnou hodnotu. Když se číselné hodnoty různých písmen nějakého slova sečtou, obdržíme příčný součet. „Císař Nero“ tak dává hodnotu 666, jestliže je jako podklad použit hebrejský způsob psaní. Ale počet 666 můžeme dosáhnout přirozeně také u velmi mnohých jiných jmen!

Všechny pokusy vyložit číslo 666 jsou v přítomnosti odsouzeny ke ztroskotání (a přítom není význam pomocí součtu číselných hodnot bezpodmínečně nutný).

Teprve v budoucnosti, v době soužení, se bude moci říci, který člověk je tímto číslem míněn. Znamení šelmy nemůže být vyřešeno, dokud ještě nepřišla na všecku zemi hodina pokušení.

Jan, svatý pisatel, sice vyzývá k sečtení počtu (Zj. 13,18) – avšak to se týká lidí, kteří budou žít v době soužení. V téže kapitole knihy Zjevení nacházíme další výzvy, které se týkají bezprostředně jen těch, kdo budou v této době na zemi (Zj. 13,9.10).

Odmítnutí přijetí znamení

Ten, kdo znamení odmítne, nebude už moci kupovat nebo prodávat a v důsledku toho se dostane do velkých hospodářských potíží. Odmítnutí autority šelmy uvede také do chodu krvavé pronásledování, kterému padnou mnozí za oběť (Zj. 13,15; 20,4). Avšak pro Boha jsou tito věřící „*ti, kteří zvítězili nad tou šelmou a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad počtem jména jejího*“ (Zj. 15,2). Budou bohatě odměněni.

Ten, kdo přijme znamení šelmy, která bude božsky uctívána a bude se rouhat pravému Bohu, bude zbit zlými vředy (Zj. 16,2). Takový člověk musí pít víno Božího hněvu a „*trápen bude ohněm a sirou před obličejem svatých andělů a před obličejem Beránka*“ (Zj. 14,9-11).

Závěrečné myšlenky

Evropa spěje k bezohledné a úplné diktatuře, jakou světové dějiny ještě nezažily. Absolutní kontrola a brutální vykonávání moci uvrhnou starý kontinent do zkázy a budou mít pustošivé účinky pro celý svět. Znamení diktatury doby konce, které mnoho lidí ke své zkáze přijme, bude znamení vládce.

Neměli bychom se důsledně oddělovat od světa, jehož vývoj bude tak hrozný? Politická angažovanost křesťanů není v stavu tento vývoj zadržet, nýbrž jen odebírá síly, které jsou nutně potřebné k tomu, aby bylo šířeno evangelium o Ježíši Kristu. Dnes ještě může každý skrze Spasitele dosáhnout volné a plné odpuštění vin svého života! A ten, kdo je umyt v krvi Krista, půjde spolu s Ním do nebe, až Pán Ježíš brzy přijde k uchvácení věřících. „*A Duch i nevěsta řkou: Pojd'. A kdo slyší, rci: Přijď'. A kdo žízní, přijď', a kdo chce, naber vody života zdarma.*“ (Zjevení 22,17)

Gerrid Setzer, *Im Glauben leben* 8/2016

Smartphony

Úvodní článek

Pro někoho, kdo pravidelně používá veřejné dopravní prostředky, je to už dávno důvěrně známý obraz: Téměř všichni lidé, ať sedí nebo stojí, se dívají na své smartphony. A kdo se sám už častěji „nepřistihl“ při tom, že v prázdných chvílích rovněž více či méně (asi spíše méně) smysluplně přecházel mezi aplikacemi sem a tam. Člověk si klade otázku, co jsme dříve vlastně dělali, když jsme šli těch 300 metrů k nádraží. Anebo během těch pěti minut čekání na autobus nebo na vlak. Jak to bylo, když tu ještě nebyla ustavičná dostupnost sociálních sítí a aplikací pro všechno a pro každý účel? Článek „Mám já smartphone

– nebo mě má on?“ se dotýká tohoto tématu a dává nám cenné podněty k zamyšlení.

Jak velmi iPhony, Samsung Galaxy, iPady a počítače mají lidi ve své moci, potvrzují také titulky v měsíci červenci: „*Německo je zachváčeno horečkou Pokémon-Go.*“ To se nezastavuje ani před věřícími, a proto jsme připojili několik myšlenek k této smartphonové a tabletové hře.

Henning Brockhaus, FMN, 9/2016 - zkráceno

Mám já smartphone – nebo mě má on?

Začalo to kouřovými signály nebo tak podobně. Potom tu byl dopis a telegram. O něco později následovaly hovory v pevných sítích a dálpocis. Potom volání z mobilů a e-maily. Dnes můžeme se svými mobilními přístroji dosáhnout v každé době a ihned (téměř) každého ze svých známých. Je to požehnání nebo kletba? Možnost nebo nutnost?

Většina z nás **užívá** smartphone a je to také v mnoha směrech **užitečné**. Když máme (pro křesťana to už je samozřejmost) Bibli nebo křesťanskou literaturu na smartphonu, je možné leckterou dobu čekání jistě strávit smysluplněji než ustavičným čtením Facebooku nebo hrou Pokémon Go. Avšak u většiny věcí, které člověk vynalezl, zde jsou také negativní vedlejší účinky. Odpovídající příbalový leták bývá ale jen u léků. To by nás však nemělo zadržet od toho, abychom se nad tím sami nezamysleli.

Jak bylo na začátku poznamenáno, doba přenosu zpráv se stále zkracovala. Tvůj bližní může v každé chvíli způsobit, aby se to v tvé kapse nebo na tvém zápěstí ozvalo. Jsi stále sítí spojen s celým „světem“ svých přátel. Často si přitom vůbec nejsme vědomi celé nepsitelnosti šílenství tohoto propojení v síti.

Už tě někdy napadlo, že sociální sítě podporují v každodenním životě často antisociální chování? Kdo nezná ten obraz: Skupiny lidí, kteří se na sebe vzájemně nepodívají, nýbrž jednotlivě hledí na své smartphony. Rychle ještě pořídí fotografii něčeho a sdělit to na Facebooku – to, co ty právě říkáš, mě tak jako tak nezajímá. (Ne, tak to samozřejmě neřekneš. Ale sděluješ to svým chováním.)

Pán Ježíš mluví v Ezechieli 34 jako pastýř, který se ptá po svých ovcích a říká: „*Aj já /Já jsem tady/.*“ (Ez. 34,11) Jsme i my „*tady*“ plně přítomni pro toho, kdo s námi mluví? Anebo žijeme z větší části ve virtuálních světech? Aby nevzniklo nedorozumění: Vůbec to není problém dětí a mládeže. V jedné anketě mezi dětmi mnohé udávaly, že je to „nervuje“, že se rodiče ustavičně dívají na mobil a pořádně je neposlouchají. I pro nás je třeba zamyslet se nad „vedlejšími účinky“ používání smartphonů. Něco bezmyšlenkovitě přebírat, protože to dělá každý, není známka ani inteligence, ani duchovnosti.

Ustavičná dostupnost je nejen možnost, nýbrž stala se také nutnou. Jestliže ihned nebudě reagovat na zprávu WhatsApp, ten druhý si bude dělat vážné starosti, zda se ti něco nepříhodilo. Není zvláštní, že ke „starostem“, které nás denně obklopují, stále více patří otázky:

- Kde je můj smartphone? Neukradl mi ho snad někdo?

- Bude mi stačit ještě baterie? Stačí můj objem dat? Je možné si tady dobít mobil?
- Je tam signál? Je tam WiFi?

Je tu otázka svědomí, kterou bys měl upřímně zodpovědět. Jsi při biblické hodině, při zvěstování Slova, při biblické hodině pro mladé nebo v jiném podobném shromáždění. Dokážeš dát svůj smarphone offline nebo vypnout zprávy (obojí je možné!)? Co si má Pán myslet o tom, když se mluví o Jeho Slovu, ale ty musíš bezpodmínečně hned přečíst poslední příspěvek k chatu o volejbalu anebo se podívat na právě došlé selfičko? Musíš to skutečně? Data jsou k dispozici i později. Nejen můj bližní, nýbrž především můj Pán a Vykupitel má nárok na mou nerozdělenou pozornost.

Když zrovna mluvíme o „pozornosti“: Často pozornost chybí tam, kde by měla být. Ten, kdo při jízdě autem nemůže dát pryč ruku ze smartphonu, dopouští se přestupku. A také ten, kdo nemůže být při chůzi „bez“, ohrožuje nejen sebe, ale i druhé. Zde působí jev, kterému se říká chronostase⁷. V první chvíli po zvednutí očí od smartphonu jsi jakoby slepý, ale mozek ti namlouvá, že je všechno v pořádku.

„Všechno je mi dovoleno, ale ne všechno je užitečné. Všechno je mi dovoleno, ale já nechci být od ničeho ovládan.“ (1. Korintským 6,12 – přel.) Tyto životní zásady apoštola nás směřují vést i v této otázce:

- Ano, přirozeně je používání smartphonu „dovoleno“ – stejně jako tak mnohá technická vymoženost.
- Avšak vždy si chci klást otázku: Je i každé použití mého smartphonu skutečně „užitečné“?
- A když zjistím, že mne můj smarphone „ovládá“, měl by se spustit poplašný signál. Pak jsou potřebné „osvobozující akce“.

Michael Vogelsang, FMN, 9/2016

Pokémon⁸ GO

Pokémon je (nebo byl?) „run“ od druhé poloviny července 2016. V těchto dnech jsem

⁷ Chronostasis označuje klam vnímání, že první smyslový dojem po pohybu očí se zdá být subjektivně prodloužený.

⁸ Slovo Pokémon je zkratkou dvou anglických slov „Pocket Monster“, což znamená nestvůra do kapsy. Jde o aktivní bojovou hru. Hra je založena na sbírání a bojování s nastrojenými Pokémony. Pokémoni ve hře vystupují jako inteligentní bytosti. Mají možnost používat svou duševní sílu, umějí ji ovládat a silou svých duševních schopností bojují. Mají také jakési srdce a dají se klonovat. Každý druh má svou určitou sílu, rozvinutou inteligenci a schopnost náležející určitému živlu: země, oheň, voda, vzduch. Mohou se chytat, ztrácet, je možné se s nimi domlouvat nebo je rozmazlovat. Má celá hra nějaké duchovní pozadí? Ano, má. Vznikla v Japonsku a na filmech o Pokémonech se podílejí i Američané. Pokémoni jsou plně výsledkem mystických vlivů. Do hry je zakomponován buddhismus, mysticismus, hinduismus, meditační rituály, egyptská kniha mrtvých, kniha Tao, Gíta, první Ching a Tibetská kniha mrtvých. Všechny tyto filozofie Pokémony ovlivňují. (Zdroj: Joel News International 356 (jankielsohn-pokémon), překlad Jana Medvědová)

četl, že už dva týdny po uvedení hry v Německu více než 20% všech Němců hrálo Pokémon GO. Více než 80% o hře už slyšelo. Jak je možné, že taková hra naráz může lidi tak nadchnout a vtáhnout do svého zajetí?

Co je to za hru?

Možná že mezi čtenáři „Folge mir nach“ jsou takoví, kteří o této hře až dodnes nic neslyšeli. Pro ně krátce vysvětlím obsah této hry.

Pokémon GO je hra pro smartphony a tablety. Byla vyvinuta americkým softwarovým podnikem Nintendo. Jde o „polohově podmíněnou hru“. To znamená, že člověk musí při této digitální hře jít se svým přístrojem na „skutečná“ místa. Hra dovoluje pomocí GPS (Globální Polohový Systém) a systémem určení polohy pomocí mobilu stanovit polohu

jednotlivého hráče. Ten pak musí zpravidla ve volném terénu u pamětihodností, význačných budov a jiných nápadných míst nasbírat zvláštní figurky. Nestačí tedy být virtuálně činný. Je třeba jít ven, abychom s ručním přístrojem „nachytali“ takzvané pokémony (kapesní monstra), když vyhledáme místa, kde fantastické bytosti nahodilým způsobem stojí nebo běhají. To je nutné, aby bylo možné při bojích být úspěšnými. Hra nestojí žádné peníze. Ovšem je možné koupit si digitální mince, abychom získali cenné předměty.

Hra je jednoduchá a spojení digitálního a reálného světa inovativní a překvapivě přitažlivé. Spojuje mladé a staré lidi; ovšem jen v tom, že po celé hodiny hledají pokémony.

Je zvláštní slyšet, že dokonce lékaři tuto hru hodnotí kladně. Nevím, že bych to dříve o nějaké digitální hře už slyšel. Chválí hru, protože jí fascinovaní mladí lidé konečně už neseď jen doma za svou herní konzolou, nýbrž aktivně jsou na cestě v přírodě.

Ovšem nesmíme kvůli tomuto pozitivnímu „pohledu“ ponechat mimo zřetel, že kvůli této hře už došlo také k nehodám. Skutečně je příležitostně možno vidět pobíhat lidi na okrajích ulic (a na nebezpečných místech), kteří zjevně hledají pokémony.

Zhodnocení

- Nejprve budme opatrní v tom, abychom kritizovali každou hru a každé „Hype“. Tím si to příliš zjednodušíme. Ne všechno je proto zlé, protože to dělají mnozí nebo protože to má spojení s počítačem, resp. s internetem.
- Přesto se ďáblůvi opět podařilo lidi různých věkových skupin „polapit“ hrou, která je konec konců nesmyslná. Neboť co z toho člověk má, když nachytá zvláštní bytosti a

použije je pro boj? Jaký smysl má tato hra? Máme svůj čas mařit s nesmyslnými věcmi? Ale tak tomu je přirozeně s mnoha počítačovými i jinými hrami a dalšími zaměstnáními ve volném čase.

- Navíc se s nacytanými pokemony bojuje také proti druhým lidem v přímém virtuálním boji nebo válce. Je to snad naším úkolem?
- Především se ale opět ztratí mnoho času a energie, které bychom mohli jako křesťané použít lépe.

Manuel Seibel, FMN, 9/2016 - zkráceno

Slavná naděje

V Božím lidu je velmi zřetelně pociťováno, že konec doby milosti je krátce před námi. S prorokem Jeremiášem můžeme říci: „*Den pomíjí, roztáhli se stínové večerní.*“ (Jer. 6,4) Jako křesťané můžeme slovy apoštolovými ještě dodat: „*Noc pomínula, ale den se přiblížil.*“ (Řím. 13,12)

Problémy a (žádné) řešení

I lidé ve světě mají nejasný a nepřijemný pocit, že se blíží velká krize. Jakého druhu bude a jak je možné jí čelit, nevědí. Jako křesťané s Bibli v ruce, s Kristem v srdci a s Duchem Svátým jako Vůdcem však nejsme ponecháni ve tmě.

V určité míře poznáváme míru hluboké bídy tohoto ubohého světa a víme, že všechny snahy lidí stavět se proti této těžkosti, budou marné. Králové a diktátoři, parlamenty a grémia mohou na nějakou dobu a v malé míře řešit místně vystupující těžkosti, ale všeobecnou bídu světa pod hříchem a smrtí nemohou odstranit. Ani konference, ani smlouvy, ani dohody, ani spolky neukončí utrpení Židů, ani špatnou vládu národů či zkaženost křesťanstva.

Je jen Jeden, který se vypořádá se vším tím zlem, který ukončí utrpení země, umlčí vzdychání stvoření, vyzvedne Boží slávu a pro člověka přinese požehnání po celém světě. Ať to člověk chce nebo ne: to, co Židé, národy a Církev potřebují, je příchod Krista. Jen skrze Krista budou vyřešeny globální problémy.

Stav křesťanstva v těchto posledních chvílích doby konce nás může vést k zármutku a kořit nás do prachu. Je naznačen už stavem, který vládl v izraelském lidu v posledních dnech Starého zákona, neboť historie má tu pozoruhodnou vlastnost, že se opakuje. V oné době byl úpadek Izraele úplný: malý ostatek, který se vrátil z babylonského zajetí, naprosto zklamal. Avšak uprostřed vši zkázy, která tam vládla, bylo několik bohabojných věřících, kteří se báli Hospodina, mysleli na Jeho jméno a často mezi sebou rozmlouvali. Vyznačovalo je především jedno: očekávali příchod Krista. Neočekávali zlepšení světa a

nemysleli na to, aby věci v Izraeli opět napravili; nedomýšleli se, že něco jsou, nýbrž očekávali „slunce spravedlnosti“ a že „zdraví bude na paprscích jeho“ (Mal. 4,2 /3,20/). Jejich jedinou nadějí byl příchod Krista. Mezi nimi samými bylo všechno slabost, za nimi leželo selhání, kolem nich byla zkáza, ale před nimi se rozprostírala sláva, která měla být uvedena příchodem Krista.

„Vám pak, kteříž se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho.“
Malachiáš 4,2

Situace těchto věřících tehdy odpovídá v mnoha oblastech situaci Božího lidu dnes. Židé ukřižovali svého Mesiáše a byli rozptýleni po celé zemi; národy ve své vládě zklamaly tak, že civilizace stojí nedaleko toho, aby se utopila ve víru žádosti a násilí; křesťané ve své odpovědnosti jako svědectví pro Krista úplně selhali; a ti, kteří se uprostřed zkázy pokoušeli odpovídat Božím myšlenkám, jsou v úpadku. Selhání lidí je absolutní a konečné. Naši jedinou nadějí zůstává opětný příchod Krista. A přes to celé selhání za námi a kolem nás leží před námi sláva.

Když tedy příchod Krista je tou slavnou nadějí, která je nám představena k našemu zvláštnímu povzbuzení a potěšení ve dnech zkázy, pak děláme dobře, když zkoumáme Písma – a ne se nadarmo chceme pokoušet určit datum Jeho příchodu, anebo uspokojovat svou tělesnou zvědavost ve vztahu k budoucnosti. Spíše máme mít touhu, aby byla probuzena naše náklonnost k Tomu, jenž přijde.

Kristus přijde ve slávě

Nejprve se podíváme na místa Písma, která nám zdůvodňují ty slavné skutečnosti, že Pán Ježíš přijde, aby vládl ve slávě, a že při Jeho příchodu přijdou Jeho svatí s Ním. Potom se podíváme na místa Písma, která ukazují, jak budou svatí přivedeni ke Kristu, aby potom přišli s Ním.

V posledním Dopisu Nového zákona jsme Judou v myšlenkách přeneseni do první knihy Bible a dovídáme se, že svět už méně než sedm set let po stvoření člověka se stal odpadlým. V Enochových dnech se svět blížil velké katastrofě potopy. Nebyla naděje, že tehdejší odpadlý svět bude napraven. Vzhledem k přicházejícímu soudu máme první velké proroctví o příchodu Krista. Enoch říká: „*Aj, Pán se běře se svatými tisíci svými.*“ (Judy 14)

Prorok Zachariáš prorokoval ve dnech úpadku Izraele na konci starozákonních dějin. U něho vidíme, že neměl žádnou naději na obnovení lidu. Avšak tváří v tvář další velké katastrofě je věřícím znovu představena naděje příchodu Krista: „*Přijde Hospodin Bůh můj, a všichni svatí s ním.*“ (Zach. 14,5) Znovu je ukázáno, že svět jde vstříc soudu, ale svatí budou uchráněni, aby přišli s **Kristem**.

Nakonec vyslechneme ještě svědectví apoštola Jana ve Zjevení 19,11-16. Jeho proroctví ukončují Nový zákon a křesťanství. Tak jako to bylo v Enochových dnech před koncem Starého světa a ve dnech Zachariášových před koncem Starého zákona, tak tomu je také dnes ve dnech konce přítomného světa: Naděje tu je jen ve spojení s příchodem Krista.

A když bude „*nebe otevřené*“ a vyjde „*Král králů*“, přijde s Ním „*rytířstvo nebeské /vojska, která jsou v nebi/*“. Znovu se učíme, že přítomný svět jde vstříc soudu, zatím co svatí budou ochráněni, aby přišli s Kristem.

Věřící na zemi

Pro každého, kdo se podřizuje Božímu slovu, dokazují tato místa Písma (a jiná, která bychom mohli ještě citovat) zcela jasně, že Pán Ježíš přijde podruhé – tentokrát se zjeví v moci a slávě – a že Jeho svatí potom přijdou s Ním. Od začátku dějin až dodnes zesnuly generace věřících a jejich těla byla uložena do hrobu; a v dnešní době, když Kristus je v nebi, žijí na zemi miliony věřících. Když na to pomyslíme, pak přirozeně vyvstává otázka, jak se to může stát, že věřící budou doprovázet Krista, když opět přijde.

Tato důležitá otázka přišla už velmi brzy v historii církve, abychom skrze apoštola Pavla dostali inspirovanou odpověď. Aby nám dal odpověď na tuto otázku, napsal svůj První dopis Tesalonickým. V první kapitole tohoto Dopisu čteme, že Tesaloničtí „*se obrátili k Bohu od model*“, aby „*sloužili Bohu živému a pravému a očekávali Syna jeho s nebe, ... Ježíše, který vysvobodil nás od hněvu budoucího*“ (1. Tes. 1,9.10). Když se Kristus zjeví podruhé, pak to bude v hněvu nebo soudu nad národy, které Jej zavrhly. Ale Jeho lid, který pro Jeho jméno trpěl pronásledování, bude před tím úplně zachráněn. Tesaloničtí byli ve svých pronásledováních posilováni výhledem na slavnou odpověď, kterou dostanou na všechna svá utrpení při zjevení Krista, když s Ním budou mít podíl na slávách království.

Tato naděje nebude zklamána. Avšak když čas plynul a příchod Krista ještě nepřišel, někteří z nich zesnuli. Proto pozůstalé tísnila myšlenka, že ti zesnulí věřící možná zmeškají slávy Kristova království, z nichž se budou těšit ti věřící, kteří při Kristově zjevení budou ještě žít na zemi. Pravděpodobně se jejich otázka nevztahovala na jejich věčná požehnání nebo na požitek nebeských požehnání domu Otce, nýbrž obávali se, že oni zesnulí zmeškají slávy království. Apoštol na tuto starost odpovídá ve čtvrté kapitole Dopisu. Nejprve je uklidňuje ve vztahu k věřícím, kteří už od nich byli vzati. Nechce, abychom „*byli nevědomí o těch, kteří zesnuli*“ (1. Tes. 4,13).

Věřící v Tesalonice byli nevědomí, a kvůli tomu byli ustaraní. Apoštol chtěl ukončit jejich nevědomost a setřít jejich slzy. Způsob, jakým to činí, je jediná účinná cesta, jak zahnat temné mraky a ukončit trápení. Představuje jim Krista. Připomíná nám to, že Kristus zemřel a vstal a že Jeho smrt a Jeho vzkříšení jsou velkým vzorem pro zesnulé. Vzkříšení Krista se stalo vskrytu, a tak tomu bude také při vzkříšení zesnulých věřících. Tak jako věříme jednomu, můžeme věřit druhému. Neviditelně pro svět budou vzkříšení, aby je Bůh mohl přivést s Ježíšem (1. Tes. 4,14).

Budeme proměněni

Zůstává otázka, jak tito vzkříšení věřící a jak živí věřící budou přivedeni k tomu, aby byli

u Pána, takže s Ním budou moci přijít. Na tuto otázku dává apoštol odpověď ve vsunu-
tých verších 15 až 18. Apoštol zdůrazňuje, jak důležitý je tento oddíl, když nám zvlášť
připomíná to, že k nám mluví „*slovem Páně*“. Víme, že všechny jeho Dopisy byly inspiro-
vány, ale jsou pravdy, které jsou tak důležité, že je uvádí tím, že připomíná zvláštní zje-
vení, skrze které mluví. Pravda evangelia, tajemství Kristovo, večere Páně a v tomto od-
dílu pravda o uchvácení jsou všechny uvedeny tímto způsobem (Gal. 1,12; Ef. 3,3; 1. Kor.
11,23; 1. Tes. 4,15).

Toto je snad jediné místo v Písmu, které nám přímo popisuje, jak budeme vzati, abychom
byli u Pána. Jsou však ještě dvě další místa, o kterých kvůli lepšímu porozumění chceme
mluvit, dříve než budeme zkoumat tento oddíl.

a) Nejprve tu je 1. Korintským 15,51-53. Hlavním tématem této kapitoly je vzkříšení. Pří-
chod Pána není vůbec zmíněn, a přece z 1. Tesalonickým 4 víme, že události, o kterých
tyto verše v 1. Korintským 15 mluví, se stanou při příchodu Pána. Apoštol říká: „*Aj,
tajemství vám pravím,*“ a potom mluví o tajemství, že sice ne všichni zesneme, ale že
všichni budeme proměněni.

To, že přijdeme s Pánem, nebylo žádným tajemstvím, neboť jak jsme viděli, už Enoch
a proroci mluvili o této velké události. Ale žádný prorok nikdy nepoukázal na to, že
někteří věřící nikdy nebudou muset projít smrtí. To bylo vskutku tajemství, které bylo
vyhrazeno pro novozákonní dobu. Jestliže ne všichni projdou smrtí, tu přece všichni
budou proměněni. Zesnulí věřící „*vstanou neporušitelní*“, a smrtelná těla žijících „*ob-
léknou nesmrtelnost*“. Dále však ten oddíl nejde. Kdybychom měli jen toto místo, ne-
věděli bychom ani, v jaký obraz budeme proměněni, ani co se s námi po proměnění
stane. Toto je tedy jen první krok té velké události, která nás povede k tomu, abychom
byli u Krista: „*Všichni proměněni budeme.*“

b) Druhé místo je Filipským 3,20.21. Tam čteme, že „*spasitele očekáváme Pána Ježíše
Krista, který promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné k tělu slávy jeho*“. Toto
místo vrhá další světlo na tuto významnou událost. Dopis Korintským nám vysvětlil,
že budeme proměněni. Tento oddíl nám nyní ukazuje, že budeme proměněni v obraz
Krista.

Ve světle tohoto zjevení se právem ptáme: K čemu tato obdivuhodná milost? K čemu
budou těla ponížení takových ubohých hříšníků, jako jsme my, proměněna k podob-
nosti s Jeho tělem slávy? Známe odpověď: Budeme Mu podobni, abychom provždy
byli svědky ceny Jeho Osoby a působnosti Jeho díla. Mysleme na toho ubohého, se-
šlého lotra na kříži, mysleme na pyšného Saula z Tarsu, který nenáviděl Krista. – Když
potom v myšlenkách hledíme k nebi, vidíme v ten přicházející den tyto muže jako
oslavené svaté. Nebude to svědectví o obdivuhodné účinnosti Kristova díla, které od-
straní každou stopu hříchu a uschopní tyto muže, aby byli proměněni v Kristův obraz?
A co platí pro tyto muže, bude platit rovněž pro všechny svaté v onom nezměrném
výjevu slávy. Když v obraze Kristově vyjdeme, bude to podle bohatství Jeho milosti a

k chvále slávy Jeho milosti.

Pán přijde pro ty Svě

„*Nebo sám ten Pán se zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětrí /do vzduchu/, a tak vždycky budeme s Pánem.*“

1. Tesalonickým 4,16-17

Z Dopisu Filipským se tedy učíme: Při příchodu Krista z nebe bude naše tělo ponížení proměněno k podobnosti s Jeho tělem slávy. Ale tento oddíl nám neříká nic o tom, co se s námi potom stane. K tomu se musíme vrátit ke čtvrté kapitole 1. Dopisu Tesalonickým. Tam v 16. verši čteme, že Pán sám sestoupí z nebe. Zde máme tedy to krásné, důvěrné sdělení, že Pán se pro nás vrátí. Řeč je velmi jasná. Je nejenom řečeno, že Pán sestoupí, nýbrž že Pán **sám** sestoupí.

To odpovídá slovům Pána k Jeho učedníkům: „*Zase přijdu, a poberu vás k sobě samému.*“ (Jan 14,3) On nepřijde proto, aby byl doprovázen velkým zástupem svatých andělů, tak jako při svém příchodu na zem. Přijde sám, aby se setkal se svými svatými – tak jako Izák v tom krásném předobrazu vyšel večer sám, aby se setkal se svou nevěstou, když k němu přicházela z cesty pouště (1. M. 24,61-67).

Dbejme také na to, že Pán v této chvíli nesestoupí na zem, aby vládl, jako při svém zjevení, kdy Jeho nohy ještě jednou stanou na Olivetské hoře. Ve čtvrté kapitole 1. Tesalonickým sice čteme, že **sestoupí s nebe**, ale nečteme, že **sestoupí na zem**.

Kromě toho je nám řečeno, že ve chvíli Jeho příchodu tu bude trojí výzva: ponoukajícím /přikazujícím/ zvolání, hlas archanděla a trouba Boží. Z 1. Korintským 15 víme, že trouba Boží vzkřísí věřící. Hlas archanděla ostatně neznamena, že bude přítomen archanděl, anebo že mluví archanděl. Před slovy **archanděl** a **trouba** není člen; to znamená, že to pouze charakterizuje hlas Pána. Mluví tímto způsobem, hlasem archanděla, a možná to je hlas, který promění žijící svaté, tak jako trouba Boží vzkřísí mrtvé. Přikazujícím zvoláním shromáždí potom obě skupiny a povolá je k sobě samému.⁹

Zachvácení

Poté, co Pán Ježíš shromáždí všechny své svaté, budeme společně uchvácení. Jaké slavné vědomí, že v tomto šťastném okamžiku, který je tak blízko před námi, zmizí všechny věci, které svaté dělily, a že pokořující rozdělení, která rozdělovala církev a rozptylovala Boží lid, budou provždy za námi. Zdá se, jako kdyby na konci Jeho lid pro krátkou chvíli právě

⁹ Poznámka redakce IGI: Protože v souvislosti s poslední troubou se mluví také o proměnění věřících (1. Kor. 15,52), je možná bližší spojovat vzkříšení mrtvých s přikazujícím zvoláním, které nalzáme také u vzkříšení Lazara (Jan 11,43).

na jevišti selhání měl být spolu, neboť nebudeme zachvázeni v malých skupinách věřících. Nebude to žádné částečné vytrhování jednotlivých skupin, jak se to dnes někdy chybně učí, neboť Slovo říká, že „*spolu s nimi zachvázeni budeme*“ (1. Tes. 4,17).

Dále se učíme, že dojde k setkání ve vzduchu. A pak bude následovat slavný závěr: „*A tak vždycky budeme s Pánem.*“ (1. Tes. 4,17) Je to Pán, kdo nás shromáždí, a je to Pán, který nás udrží pohromadě, abychom už nikdy nebyli oddělení jedni od druhých a už nikdy nebyli oddělení od Pána. „*A proto potěšujte jedni druhých těmito slovy,*“ říká apoštol (1. Tes. 4,18).

To je tedy tajemství Jeho příchodu: skryté zachvázení věřících, které vezme pryč ze země, aby se s Kristem setkali ve vzduchu, abychom potom mohli být u Něho, když se zjeví.

V domě Otce

A přece není v 1. Tesalonickém 4 podrobně popsáno, co se stane po tomto slavném setkání ve vzduchu. To nalézáme v prvních třech verších Jana 14. Zde nám Pán vysvětluje, že odejde, aby nám připravil místo v domě Otce a že nás vezme k sobě, až zase přijde. Toto setkání, jak jsme viděli v 1. Tesalonickém 4, bude ve vzduchu. A když nás vezme k sobě, uvede nás do domu Otce, „*abyste*“, jak to tak krásně vyjadřuje, „*kde jsem já, i vy byli*“ (Jan 14,3). Vede nás po cestě života, po které šel On sám a která vede k plnosti navěky trvající radosti a blaženosti v domě Otce.

Kristus vládne

Nakonec se Kristus zjeví, aby na zemi vládl. Při svém prvním zjevení přišel v ponížení a okolnostech slabosti. Při Jeho druhém zjevení se nebesa otevrou a On přijde jako Král králů a Pán pánů. Jeho mocní andělé Jej budou doprovázet, vojska v nebi Ho budou následovat a naplní se Enochovo proroctví: „*Aj, Pán se běře se svatými tisíci svými.*“ (Judy 14)

Vidíme zde tedy různé „etapy“. Nejprve setkání s Pánem ve vzduchu, potom vejítí do radostí domu Otce, a nakonec vyjítí s Kristem, abychom měli podíl na Jeho království a Jeho vládě.

To je ta slavná naděje, která před námi leží: radost přítomnosti Pána, plnost domu Otcova a sláva království. A mohli bychom připojit, že nadto tu bude věčný stav s novým nebem a novou zemí, kde bude Bůh všechno ve všech.

Když máme před očima, že na nás čekají tyto přicházející slávy, měli bychom pak skutečně říci: „*... jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v pobožnostech, očekávající a chvátající ku příští /zjevení/ dne Božího.*“ (2. Petra 3,11.12)

*Hamilton Smith, Im Glauben leben 10/2016
– volný a přepracovaný překlad (z „An Outline of Sound Words“)*

Dvě ryby při nasycení 5 000

V Markově evangeliu je nám Pán Ježíš představen jako Boží služebník, který přišel na zem, aby sloužil Bohu a lidem (srovnej s Markem 10,45). To je zřejmé v mnoha událostech. Také při nasycení nejméně 5 000 lidí (Marek 6,34-44). Ukazuje nám to něco z milosrdenství a všemohoucnosti Pána Ježíše, který tehdy nenechal zástup prostě vyhladovět, nýbrž učinil ve své milosti div, aby jej nasýtil. Tomu neúnavnému a obětavému Božímu Služebníkovi záleželo na tom, aby vyšel vstříc potřebám těch, kteří se u Něho zdržovali.

V použití na nás se učíme, že Pán nám i dnes chce dávat k dispozici správný duchovní pokrm v dostatečném množství. Stále ještě a vždy znovu nás pase na zelených pastvách a vodí nás pravidelně k tichým vodám (Žalm 23,2). Za to mu chtějme být velmi vděční.¹⁰

V průběhu svého života na zemi sloužil Pán svému Bohu v plné závislosti a věrnosti. Nebál se žádné námahy, aby utišil potřeby dětí svého lidu. Přitom použil často své učedníky. Tak také v události, kterou se chceme zabývat.

Rozdělování pěti chlebů

Ze všech Evangelií je jasné, že Pán Ježíš při nasycení těch 5 000 nejprve děkoval za těch pět chlebů, které měl k dispozici, lámal je na kusy a dával svým učedníkům, aby je rozdávali (Mat. 14,19; Marek 6,41; Luk. 9,16; Jan 6,11).

Učedníky rozdělované chleby mluví o duchovní potravě, která přichází od Pána Ježíše, toho pravého chleba života (Jan 6,35), ale Jeho služebníky je dávána dále druhým. Přitom myslíme například na veřejné zvěstování Božího slova (Řím. 10,17; srovnej se Sk. 8,35; 13,5; 15,35) nebo i na dávání dále v kruhu rodiny nebo v osobním okruhu. Přitom je třeba dbát na tyto body:

„A vzav těch pět chlebů a ty dvě ryby, popatřiv do nebe, dobrořečil, i lámal chleby, a dal učedníkům svým, aby kladli před ně. A dvě ryby rozdělil mezi všechny. I jedli všichni, a nasyceni jsou. Potom sebrali drobtů dvanácte košů plných, i z ryb.“ Marek 6,41-43

1. Chleby tehdy nebyly tak velké jako chleby, které známe dnes. Vždyť jeden mladík jich mohl nést pět kusů (Jan 6,9). Tak i dnes si jsou služebníci Pána vědomi toho, že ve skutečnosti nemají mnoho, co by mohli dát dále. Pán musí působit, aby to málo, co Jeho služebníci předkládají, mohlo sloužit k posílení a vzdělání druhých.
2. K tomu tam byly rozdělovány ječné chleby (Jan 6,9.13). Ječmen bylo první obilí, které v Izraeli dozrávalo. Tak byl snop prvotin ve 3. Mojžíšově 23 ječmenný snop. V tomto snopku prvotin smíme vidět Krista, který zemřel a vstal. Jako vzkříšený je „*prvotinami těch, kteří zesnuli*“ (1. Kor. 15,20). Ječné chleby tak ilustrují pravdu, že nás duchovní

¹⁰ Nasycení těch 5000 nám kromě toho představuje prorocký obraz požehnání v budoucím tisíciletém království. Když Pán Ježíš jednou bude v pokoji a spravedlnosti panovat nad zemí, nebude už Jeho lidu chybět potrava (Žalm 132,15).

potrava, kterou od Pána skrze Jeho učedníky dostáváme, vždy přivádí do spojení s Ním samým – zemřelým a vzkříšeným.

3. Učedníci museli v této události pravděpodobně stále znovu od Pána brát nové kusy chleba a nosit je čekajícím skupinám. To se dělo tak dlouho, dokud nebyli všichni nasyceni. Ukazuje nám to, že rozdělování potravy bylo charakterizováno závislostí na Něm, a přece také vytrvalostí a námahou. Ale byla to jistě krásná práce, protože učedníci směli ihned vidět výsledek práce, ke kterému mohli něčím přispět: všichni byli nasyceni.

Jsmo vděční, když nás Pán někdy chce použít, abychom něco z toho, co jsme od Něho obdrželi, mohli dávat dále – ať je to při shromáždění jako církve, nebo v soukromém či rodinném okruhu? Je to Jeho milost. A neobdrželi jsme my už vícekrát skrze služebníky Pána „drobty ječného chleba“? Budme vděční za to, co dostáváme od Pána skrze Jeho služebníky k posílení našeho života víry.

Rozdělování dvou ryb

Vedle ječných chlebů byly hladovému zástupu lidí rozdělovány i dvě ryby. To rovněž vyplývá ze všech čtyř Evangelii. Ale jen evangelista Marek ve spojení s těmi dvěma rybami vyzvedá zvláštní detail služby toho pravého Služebníka: „*A dvě ryby rozdělil mezi všechny.*“ (Marek 6,41) Téměř se tu zdá, že Pán Ježíš rozdělil ty dvě ryby mezi zástup lidí osobně. I když jistě není možné vyloučit¹¹, že učedníci rovněž spolupůsobili při rozdělování těch dvou ryb, snaží se zde Duch Svatý zjevně o to, aby vyzvedl rozdělování skrze Pána Ježíše (srovnej též s Markem 8,7 a Janem 6,11).

Ty dvě ryby byly, když se na to takto díváme, pokrmem, který přicházel přímo od Něho. Tak i dnes každý věřící dostává přímý pokrm skrze Boží slovo. To se děje v první řadě osobní četbou Bible, ale také biblickými verši, které jsme se naučili nazpaměť, verši pověšenými v místnostech, kterých si všimneme, a ještě při mnoha jiných příležitostech.

Jak často jsme byli vzděláváni a potěšováni osobní četbou Písma Svatého. S Jeremiášem můžeme říci: „*Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého.*“ (Jeremiáš 15,16)

Tak se Pán stále snaží k nám svým Slovem mluvit osobně, aby nám dával duchovní potravu, kterou každý jednatel ve své životní situaci potřebuje. Proto žádný den nezanebávejme osobní četbu Bible s modlitbou!

Podle 3. Mojžíšovy 11,9-12 směly být v Izraeli jedeny jen takové ryby, které mají ploutve a šupiny. Ploutve slouží k cílenému pohybu ryby. Mluví o duchovní energii a smýšlení, které potřebujeme, abychom mohli na své cestě tímto světem, který je plný překážek a nebezpečí, pokračovat až k cíli (srv. s Fil. 3,13-14). Šupiny skýtají rybě ochranu před zraněními. Mluví o tom, že prakticky uskutečňujeme pravdu, že jsme s Kristem zemřeli

¹¹ To místo bychom mohli přeložit také takto: „*Dal ty dvě ryby rozdělit mezi všechny.*“

živlům světa, a tak jsme ozbrojeni proti vlivu zlého světa (Kol. 2,20; 1. Petra 4,1-2). Obojí nám On chce darovat skrze své Slovo, abychom mohli jít po své životní cestě obrácení k Němu jako k cíli a jít s vytrvalostí.

Jak On sloužil

Když pomyslíme na to, jak ten pravý Služebník rozděloval ryby mezi lid, můžeme ho jen s údivem obdivovat:

1. **Rozděloval** dvě ryby. Jak už jsme viděli, Pán Ježíš sám se staral o zástup, který byl „jako ovce, nemající pastýře“ (Mat. 9,36; Marek 6,34). Viděl potřeby svých stvoření a vycházel jim vstříc. Tato péče dobrého Pastýře platí až dodnes osobně každému jednotlivému z těch Jeho. Jaká je to milost, že Stvořitel sám se tak snížil, aby sloužil svým stvořením!
2. Rozdělil dvě ryby **mezi všechny**. Každý z přítomných, který měl hlad, dostal od Něho něco. Žádný nebyl přehlédnut. Tak mohl každý ten div přímo spoluprožít a divit se mu. Pán tak odpověděl na osobní potřebu v potravě a dal každému jednotlivci svědectví o své slávě. To i dnes prožije každý upřímný čtenář Bible.
3. Rozděloval **bohatě**. Lidé, kteří prožili zázrak nasycení, mohli jíst tolik, kolik chtěli (Jan 6,11). Přesto ještě něco zbylo (Marek 6,43). Mohli to jíst později, anebo to dát dále druhým. I nám dnes jsou otevřena nevyčerpatelná bohatství Božího slova. To může utišit každou duchovní potřebu.

Tehdy jako dnes je náš Pán tentýž (Židům 13,8). Až dodnes se zaměstnává tím, aby tišil naše potřeby. Jakého máme obdivuhodného Pána!

Manuel Thomas, IGL 10/2016

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2016